

“Corea del Nord és molt més perillosa que l'Iraq”

Com seria per a vostè una autèntica victòria en aquesta guerra? La mort de Saddam Hussein i, tot seguit, un canvi de règim?

—L'únic resultat possible és un nou règim. L'estabilitat i la democràcia formen part de la definició de victòria, i no una nova ocupació militar que calga mantenir a despit de la resistència de la població.

—Està fent al·lusió a una idea que ja circula pels cercles de govern de Washington. Hi haurà un nou Douglas MacArthur per dirigir Bagdad?

—Aquesta és una idea ben discutible. Fet i fet, passa per alt algunes diferències cabdals entre la situació actual a l'Iraq i la del Japó l'any 1945.

—Quines?

—La diferència de més pes és que la població iraquiana és molt menys homogènia i, damunt, molt menys avesada a la disciplina que la japonesa del 1945. Alhora, la relació amb els EUA de molts països veïns de l'Iraq dependrà de com vaja tot a Bagdad.

—Per als nord-americans, doncs, la decisió més assenyada seria retirar-se'n al més aviat possible?

—La presència dels militars nord-americans és del tot necessària per un cert temps, esperem que no gaire. Això resulta evident. Tot i això, seria bo que una representació internacional assumira ben aviat i d'una manera transitòria el comandament civil per lliurar-lo tot seguit als iraquians.

—A l'Afganistan, la figura nacional que va destacar durant la guerra es deia Hamid Karzai. Hi ha cap líder que pugui representar aquest paper a l'Iraq?

—Ara com ara no, però ben segur apareixerà algú quan s'ensorre del tot el règim de Saddam Hussein. L'elit iraquiana està bastant ben formada, és un poble impressionant. És clar que hi serà un Karzai iraquità.

—Entra en consideració també algun iraquità de l'exili, com ara Ahmet Shalabi, dirigent del Congrés Nacional Iraquí, qui gaudeix de la simpatia de Washington?

—Potser. Siga com vulga, caldria que fóra una persona que compartís sentiments i experiències amb els iraquians de l'interior i no sols amb els exiliats.

—Quins considera que són els pitjors perills en un futur immediat: una guerra de guerrilles pels partidaris de Saddam, els desitjos d'autonomia dels kurds o una temptativa dels xiïtes d'aixecar un estat islamista?

—Tots aquests problemes sobrevindran si la guerra és tan destructiva que esfondra els puntals de l'Iraq. Però si la guerra acaba aviat i no en resulten gaires complicacions, el pitjor perill és que a casa nostra molta gent se senti temptada d'aplicar la solució de l'Iraq a d'altres indrets, com Síria, el Líban o l'Iran.

—Donald Rumsfeld acaba de declarar que els EUA passaran comptes amb Síria, entre d'altres motius pel seu paper com a país de trànsit per als subministraments d'armes a l'Iraq. Considera probable que Washington s'adrece

L'exassessor de seguretat nord-americà Zbigniew Brzezinski, de 75 anys, parla sobre l'ordre de postguerra al nou Iraq, la possible fi del conflicte al Pròxim Orient i la necessitat de superar l'enfrontament entre els EUA i Europa.

ara a altres països que donen suport a organitzacions terroristes o fabriquen armes de destrucció massiva?

—Si els països del Pròxim Orient fan el mateix, l'administració de Bush no es quedarà de braços plegats; tan important com això, però, és tractar els altres motius del conflicte al Pròxim Orient, i això sobretot pel que fa a l'etern conflicte entre els palestins i els israelians. Els EUA no haurien de ser mers espectadors passius de les atrocitats i els sofriments que s'hi ocasionen els uns als altres.

—Vostè ha escrit que el president Bush és un demagog obsès per l'Iraq.

—El problema que l'Iraq representa ha estat exagerat, sobretot si el comparem amb el problema que significa Corea del Nord. Trobe que Corea del Nord suposa un perill molt més greu i amenaçador per a l'estabilitat internacional.

—D'on ve aquesta fixació?

—A grans trets, prové de l'efecte que ha tingut l'11 de setembre.

—Molts membres destacats de l'administració nord-americana hi veuen el començament d'una nova era. Vostè també?

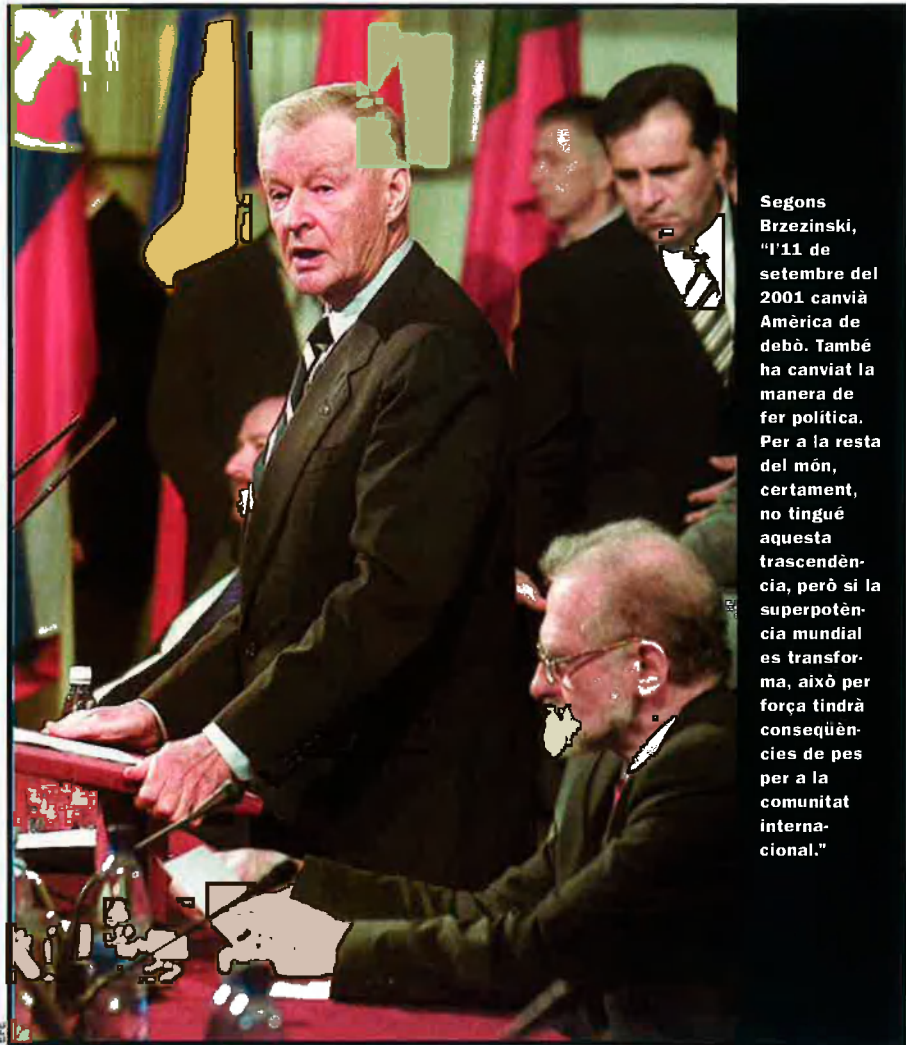
—Aquell dia canvià Amèrica de debò. També ha canviat la manera de fer política. Per a la resta del món, certament, no tingué aquesta transcendència, però si la superpotència mundial es transforma, això per força tindrà conseqüències de pes per a la comunitat internacional.

—L'excanceller alemany Helmut Schmidt ha escrit fa poc que la política exterior nord-americana dels nostres dies està sotmesa a la "influència nacionalista i egocèntrica" d'una minoria radical de neoconservadors. Té raó?

—Sens dubte hi ha indicis que van en aquesta direcció, tot i que això no és ni de bon tros aplicable al conjunt de la complexa política nord-americana.

—Quina peça manca per completar el conjunt?

—És cert que el paper dels cristians de dreta als EUA és considerable; també és important la impressió que els nous perills hi sorgeixen del terrorisme internacional. S'hi afegeixen la

Segons Brzezinski, "l'11 de setembre del 2001 canvià Amèrica de debò. També ha canviat la manera de fer política. Per a la resta del món, certament, no tingué aquesta transcendència, però si la superpotència mundial es transforma, això per força tindrà conseqüències de pes per a la comunitat internacional."

histèria dels mitjans de comunicació sempre que tracten el terrorisme i l'Iraq, i l'interès del Govern per associar totes dues amenaces.

—Els EUA encetaren el mal camí en el moment de fer la crida a la guerra contra el terrorisme?

—Sempre he dit que es pot combatre enemics, però no la tècnica. Fer la guerra al terrorisme és com declarar la guerra a la guerra llampec del 1939. El terrorisme és una tècnica utilitzada per gent que cal identificar si se'ls vol combatre. No hauríem d'actuar com si es tractara d'un conflicte teològic, caldria més aviat considerar el terrorisme en connexió amb els problemes del Pròxim Orient.

—És evident que la guerra contra Saddam ha estat concebuda com el principi d'un procés que ha de recompondre el Pròxim Orient. Al darrere s'amaga la

idea que el camí s'estén des de Bagdad fins a Jerusalem, això és, fins a la solució del conflicte palestí. Considera vostè que aquesta en seria la conclusió correcta?

—Potser. La prova de foc en el futur immediat està en la necessitat que l'administració de Bush presente finalment el pla de pau per a Israel i Palestina. Li ho ha promès a Tony Blair, i ara la qüestió oberta és si ho engeguen tot a rodar o si, per contra, tenen paraula i no tornen a malmetre-ho tot.

—Hi ha cap indicati que es presentarà el pla de pau d'ací a poc?

—L'experiència ens diu que no hi ha molts motius per a l'optimisme.

—El 1978 vostè era assessor de seguretat nacional amb la presidència de Jimmy Carter, quan foren signats els acords de Camp David. Ha tingut mai

l'esperança que ara la violència deixarà d'acarnissar-se amb el Pròxim Orient?

—És clar que sí. Això no ha estat possible perquè no s'hi han esmerçat prou esforços. La pau mai no arriba a soles en situacions històriques tan complicades. Per això cal capficar-s'hi de manera activa i persistent. És evident que ni els palestins ni els israelians són capaços de contraure els compromisos necessaris per si mateixos.

—Ha passat tota la seua vida cavil·lant com es pot crear estabilitat en les relacions internacionals. Creu que reflexions d'aquesta mena estan ara, en l'època de l'única superpotència, fora de lloc?

—Trobe que l'estabilitat continua sent una fita important, atès que encara no ens hem enfonsat en el caos; siga com siga, resulta preferible a l'anarquia. Mai no viurem una estabilitat perfecta; tant de bo no l'asso-

“Les intervencions militars poden aconseguir l'estabilitat, però no són l'únic remei”

lim mai. Les intervencions militars poden ajudar a aconseguir l'estabilitat, però de segur que no són l'únic remei, ni tan sols per a l'única superpotència.

—El gabinet de Bush ha fet per manera que pugua menar la guerra a l'Iraq sense l'autorització de l'ONU i tot. Alguns vells aliats, com França i Alemanya, se n'han allunyat per primera ve-

gada, dels EUA. Pensa que Washington s'esforçarà de debò a reconstruir l'Iraq després de la guerra?

—No hi ha dubte que Europa i Nord-amèrica haurien de preocupar-se molt seriosament dels seus objectius comuns i les seues responsabilitats compartides. Ens hem de concentrar en tot allò que podem fer junts tant a Europa com a les regions fronteres amb el vell continent i al Pròxim Orient i, és clar, també cal repensar com podem afermar l'estabilitat per aturar la propagació de l'armament nuclear i del terrorisme. Si no ens hi esforcem, el món serà més caòtic. I hi ha un fum de coses per fer, fins i tot quan hàgem superat la part essencial de les operacions militars i els nostres governs miren de vèncer les seues diferències.

Gerhard Spörl

© *Der Spiegel* - EL TEMPS

Traducció: Joan Martínez Terrones

Premis Literaris de la XIV Nit de Sant Jordi. Perpinyà

30 d'abril de 2003

Capella de Sant Domènec
Perpinyà

Premi de periodisme escrit

ELTEMPS

Dotat amb 410 €

Bases:

- Podran presentar-se a aquest premi reportatges inèdits, redactats en llengua catalana i sobre temes que tractin de Catalunya Nord. Els articles periodístics d'altres gèneres o formats (entrevista, etc.) no podran optar al premi EL TEMPS.
- L'extensió de les obres presentades no haurà de ser inferior als 4 fulls sencers, ni superior als 7 fulls i mig, a raó d'uns 1.800 caràcters per full. Els originals hauran de ser presentats per triplicat, amb paper de format A4, escrits per una sola cara. També es podran presentar en suport informàtic (disquet d'1,44 MB), o bé a través de correu electrònic, en format Microsoft Word i respectant igualment les dimensions esmentades.
- Els textos s'hauran de presentar sense cap firma. Les referències que permetin d'identificar l'autor o autora (nom, cognom, adreça i telèfon) hauran d'anar separades, però adjuntes a l'obra, dins d'un sobre tancat que únicament farà esment, en la part exterior, del títol de l'obra. En cas de presentar l'obra en disquet o correu electrònic, les referències sobre l'autor o autora hauran d'anar en un document a part, anomenat "Autor", inclòs en el mateix disquet o en el mateix missatge.
- Les obres hauran d'arribar necessàriament abans del 15 d'abril del 2003 a Pere Codonyan (32, carrer Pierre Semard. 66270 El Soler), o a l'adreça electrònica d'EL TEMPS, eltemps@eltemps.net.
- El jurat del premi estarà format per les següents persones: Eliseu Climent, Miquel Calvet i Miquel Payeras. Secretari del jurat, amb veu però sense vot, Pere Codonyan.
- S'anunciarà l'obra guanyadora durant el sopar anual de la Nit de Sant Jordi, el 30 d'abril de 2003 a Perpinyà, organitzat per Omnium Cultural de Catalunya Nord. L'article premiat serà publicat al setmanari EL TEMPS.

Més informació, tel. 0034 963 535 100